

Outback

Mere end 5.000 kilometer tværs gennem det virkelige Australien er et eventyr på fire hjul

■ **I sidste sekund** undslipper de hver gang, slangerne. De elsker at ligge og bage på asfalten men fornemmer, når en bil nærmer sig, hvorefter de kaster sig ud i rabatten.

Så er det værre med kænguruerne, der efter solnedgang har den dårlige vane at græsse i vejkanterne. De forvirres af billygterne og hopper tit lige ud i døden. Langs vejen ligger indtørrede kadavere af trafikdræbte kreaturer og kænguruer.

Vi er til gengæld hoppet lige ind i beretningen, der i virkeligheden starter langt tidligere i Semaphore, Adelaide, der med sine idylliske herskabsvillaer og hoteller står næsten uændret

som for hundrede år siden. Semaphore er byen, jeg vil vælge at leve mit næste liv i, men i det indværende har vi blot et døgn til at proviantere og forberede os på dette livs familieeventyr: At krydse Australien fra syd til nord, fra Adelaide via Alice Springs til Darwin.

Fornemmelsen er uforlignelig. At se storbyens forstæder skrumpe i sidespejlene, mens forventningen til oplevelserne forude breder sig som en kriblende kemi i kroppen. Hustruen kigger på kort, på bagsædet driller drengene hinanden, og dieselmotoren brummer oplagt - det er en god begyndelse.

De sidste frugt- og vinplantager køres agterud, indtil der bare er uopdyrket steppe i hele synsfeltet. Stuart Highway er hovedpulsåren i den australske udørken, men vi agter ikke at klynge os til den.

Få timers kørsel nord for Port Augusta forlader vi landevejen og drejer ad en bivej ind til Woomera for at overnatte. Udlejningsfirmaet Britz har lang erfaring med udstyring af autocampere - de har tænkt på alt. Bilens store bagagerum indeholder campingbord, fire klapstole, køleskab, dobbelt gasblus og alt tilhørende køkkengrej. Blandt det nagelfaste inventar er en 70 liter vandtank under bilen og to

dobbelttelte på taget. Det er fuldent.

Mens pastaen snurrer og bøfferne syder, løber drengene rundt i tusmørket. Snart tændes tusinder af lysdioder i loftet, og halvmånen glider lydløst op på væggen. I stearinlysenes og stjernernes skær skåler vi i lokal rødvin på, at femstjernede hoteller er vildt opreklamerede.

Teltene på taget foldes ud på få minutter, og dagens indtryk slukker for den sidste bevidsthed.

Natten er saunavarm men for intet at regne mod dagtemperaturen, der konstant er over 30 grader.

Autocamperen, en forhøjet og forstærket Toyota Hilux med dobbeltkabine, er en overlegen offroader, der indlysende er til større udfordringer end en civiliseret landevej. Rigtig offroad er det nu ikke, for Oodnadatta Track er en bred og velplejet grusvej med 250 sparsomt trafikerede kilometer til William Creek. Hele synsfeltet udfyldes af flimrende busksteppe og ørken gennemskåret af udtørrede flodlejer.

En støvsky i det fjerne betyder mødet med en bil, der i de fleste tilfælde er firehjulstrækere og næsten altid hvide grundet varmefaktoren. Alle hilser på hinanden herude, og ser man en holdende bil, tjekker man om alt er okay. Vejskilte er overflødige, men for hver ti kilometer står et miniskilt med initialer på destinationen samt angivelse af afstand.

Den berømte australske outback minder mest af alt om en mellemting mellem en hængemt tvebak og en fjern planet. Et sted hvor temperaturen kan få kviksølv til at koge, og hvor den bedste rejseforsikring er en pålidelig bil, tilstrækkelig brændstof og litervis af medbragt vand. Der er ingen signaler på bilradioen, ikke antydningen af dækning på mobiltelefonen - kun langtrækkende HF-radiosendere har en chance for kontakt med omverdenen.

Som livsforsikring har vi lejet en beacon. En lille håndholdt indretning, der udsender et langtrækkende nødsignal, som redningshelikoptere derefter pejler sig frem til.

Set med europæiske solbriller er her ingen seværdigheder, men på det jævne er der alligevel masser.

På et tidspunkt passerer vi det fem og et halvt tusinde kilometer lange trådhegn, The Dog Fence, der deler Syd- fra Nordaustralien med det formål at holde dingoes fra at massakrere fåreflokkene i den sydlige del af landet. Senere følger Oodnadatta-sporet den nedlagte Ghan-jernbane, der siden 1982 sygner hen som et kæmpemæssigt slangeskelet. Vi passerer desuden den udtørrede Lake Eyre, hvor britiske Donald Campbell tilbage i 1964 satte hastighedsrekord på 648 km/t med sin jetdrevne Blue-bird II.

Mangler mangler

Mangler mangler

Mangler mangler

Mangler mangler

Med klimaanlægget på fuld skrue cruiser vi af sted med 90 km/t, indtil vi ved solnedgang når William Creek, en fjern udpost i Simpson-ørkenen med fire huse, otte beboere og ti milliarder fluer.

På trods af manglen på Michelin-stjerner er William Creek Hotel en tiltrængt oase for frekvente trafikanter, der for manges vedkommende påskønner stedet så højt, at de dekorerer vægge og lofter med personlige ejendele fra visitkort til brystholdere og underbukser.

Ferskvand og forsyninger transporteres hertil, mens strømmen til lys og køling af drikkevarer leveres af en larmende diesलगenerator.

En del af stamkunderne kommer fra nærliggende Anna Creek Station, der er verdens største kvægfarm på 30.000 kvadratkilometer - svarende til halvdelen af England. De 16.000 stykker kvæg overvåges og indfanges med heste, crossmotorcykler, fly og helikoptere, ligesom fjerne vandpumper drives af solfangere og styres af computere.

Randy Crozier, bestyreren med hænder som kornskovle, bekræfter, at „... der er noget at se til, og at der snart bør komme regn, fordi det ellers vil gå lige så galt som det for øjeblikket går godt”.

Et par hundrede støvede kilometer længere fremme dukker Australiens opalhovedstad, Coober Pedy, op bag de første bjerge af undergrundsmateriale.

Coober Pedys 5.000 indbyggere er for størstedelens vedkommende beskæftiget i opal- eller turistbranchen. De fleste opalgravere er eventyrere eller enspændernaturer af udenlandsk herkomst og gjort af det særlige materiale, det kræver at arbejde alene under jorden.

80 procent af Coober Pedys indbyggere har gravet sig ind i klipperne af den simple årsag, at indeklimaet er bedre, når udetemperaturen i sommermånederne kommer over 50 grader.

Af samme grund - og måske for sjov - er

mange af byens hoteller, barer og restauranter hugget ind i klipperne. Selv undergrundskirker er der.

Vi lufter hustruens kreditkort hos en opalgraver af schweizisk oprindelse. Sammen med hustru og hund bor han i udkanten af byen i en 350 kvadratmeter eksklusiv klippebolig, en såkaldt dug-out.

Efterfølgende besøger vi den 80-årige og dybt excentriske Crocodile Harry i hans opalmine, der kan ses i en scene af den australske actionfilm om Mad Max. Crocodile Harry påstår at være lettisk baron indtil han efter 2. Verdenskrig flygtede til Australien. Han har angiveligt ernæret sig som både krokodillejæger og helikopterpilot, inden han kom til Coober Pedy for at søge efter opaler.

Hvad der på et kort ligner byer, viser sig i mange tilfælde at være en tankstation med tilhørende cafeteria, kolonialhandel og posthus.

Dette gælder også Marla, som til vores held også har et lille autoværksted. For ved et tilfælde opdager vi, at Hiluxens ekstra monterede brændstoftank lækker diesel! Formentlig har et stenslag beskadiget bundproppen, hvorfra det drypper hastigt.

En ældre mekaniker finder det ikke hensigtsmæssigt at tømme 100 liter diesel af tanken for at svejse skaden. I stedet tilsættes et stykke håndsæbe postevand og moses til pasta med en gaffel. Den dryppende bundskrue bliver nu indkapslet i sæbesubstansen, og det ser ud til at holde.

Snart forlader vi South Australia og entrer Northern Territory, der i størrelse dækker Frankrig, Italien og Spanien tilsammen og bebos af bare 200.000 mennesker.

På et detaljeret kort spotter vi en genvej til Ayers Rock - et smalt hjulspor, der alene med navnet virker inviterende på en eventyrer.

Gunbarrel Highway kræver træk og synkronisering på alle hjul. Vi er i kontinentets „røde

centrum”, og sandet er som rustrød talkum, på disse kanter kaldet bulldust.

Den eneste bil, vi i de næste tre timer møder, rejser på så lang afstand en støvsky, at jeg i tide kan udse mig en vigeplads. Et „road train” stopper ikke for noget som helst.

Kvægtransporten, en amerikansk Mack efterfulgt af tre vogne med kvæg i to etager, kommer brølende gennem støvet i et lavt gear. Det forkromede uhyre med luftsnoorkler i højde med førerhuset er sindbilledet på den australske outback, men jeg når aldrig at hæve kameraet, før de halvfjerds hjul har passeret vores legetøjsbil og efterladt den i en orkan af rødt støv. Lastvognstøget er på vej til et fjernt slagteri med kommende grillbøffer fra Victory Downs Station.

De næste par dage nyder vi luksushotellet Sails in the Desert i feriebyen udenfor nationalparken, der er aboriginal land. Det er midtvejsbelønningen for den primitive vildmarkstilværelse, at vi nu kan sove i aircondition, boltre os i en swimmingpool, få maden serveret og gå i rent og strøget tøj.

Ved solnedgang kører vi de tyve kilometer ud til Uluru, som Ayers Rock retmæssigt hedder på aboriginalsk. Det australske ikon, monolitten der måler ti kilometer i omkreds, ligger som et bortkastet Kongen af Danmark-bolche og skifter farve fra orange over mørkerød til violet. Den kalejdoskopiske forestilling afsluttes med et stemningsfuldt ekstranummer, da fuldmånen pludselig svæver op bag klippen.

Vi har fået hvad vi kom for og er høje og forløste, da vi kører tilbage til hotellet.

Den følgende dag tager vi den besværligste og sjoveste rute omkring Kings Canyon - australiernes svar på amerikanernes Grand Canyon. Den umenneskelige temperatur tapper den sidste energi på gåturen fra parkeringspladsen til kløften, og vi bliver ikke længe.

Vi skaffer tilladelse til at fortsætte ad Mere-

enie Loop, en 400 kilometer grusvej gennem aboriginal land. Topografien er semi-ørken med nålegræs og lunde af hvide gummitræer. Over os svæver majestætiske ørne med et vingespand på næsten tre meter. De spiser ofte frokost på ådsler langs vejen.

Timerne og kilometerne går. Brændstofbeholdningen nærmer sig vandstanden i floderne, og der dukker næppe en tankstation op, før vi når Alice Springs.

Lettelsen og glæden er at sammenligne med at vinde en million, da vi endelig når byskiltet og en neonoplyst tankstation.

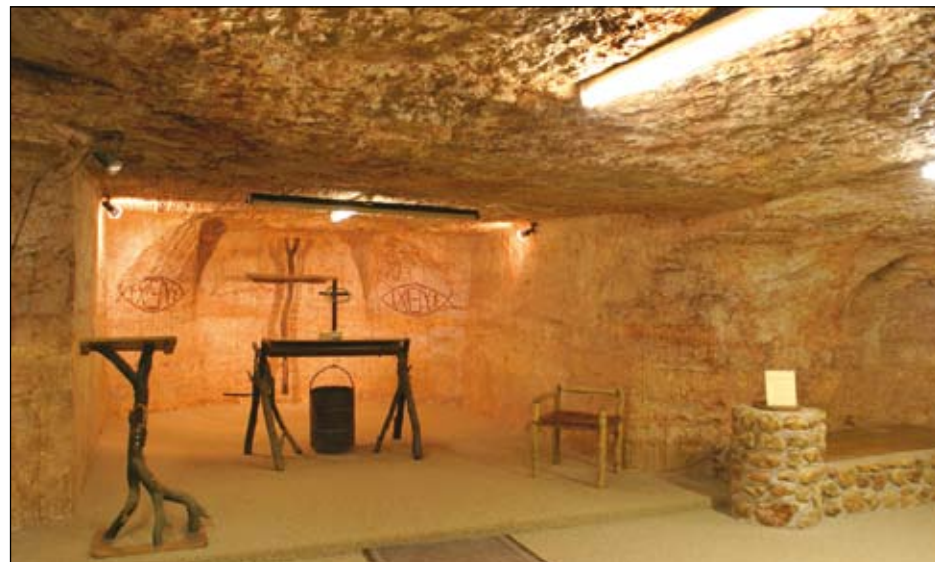
Alice Springs Resort i udkanten af byen er en paradisisk base med møntvask - en værdifuld ting, når man kommer ind fra ødemarken. Outbackens hovedstad er hjem for 26.000 mennesker, der hver morgen har den smukke udsigt af MacDonnell-bjergene at stå op til. En moderne by med en skyggefuld gågade, indkøbscentre, gallerier med aboriginal kunst, gode restauranter og både naturlige og menneskeskabte seværdigheder.

Vi nøjes med at besøge ørkenparken vest for byen, transportmuseet syd for byen, de flyvende lægers hovedkvarter i centrum og spender resten af en eftermiddag med at fornemme byens puls.

Landskabet bliver en anelse grønnere nord for Alice Springs. Kongerne på vejen er fortsat de enorme road trains med fire trailere, forkromede kængurugitre og fjernprojektorer, der forvandler nat til dag.

At overhale et 54 meter langt og 150 tons tungt road train cruisende med 80 kilometer i timen kræver frit udsyn på mindst en kilometer og evnen til at holde tungen lige i munden.

Solen er ved at dykke under horisonten, da

Mangler mangler

vi når frem til Devils Marbles, et hovedrystende naturfænomen af gigantiske granitklipper, der gennem millioner af år er eroderet runde. Aboriginal mytologi hævder, at kuglerne er regnbueslangens æg - ikke den hyggeligste tanke, da vi i fuldmånens spøgelseslys overnatter på den gratis campingplads bag stenkuglerne.

Vi har mærkbart bevæget os ind i det tropiske klimabælte. Luftfugtigheden er høj, og vi behøver ikke længere bruge læbepomade hver halve time.

Efter et par øl på Daly Waters' legendariske pub, spiser vi aftensmad ved campingbordet, hvor snakken handler om, hvad man bør gøre i tilfælde af slangebesøg.

Efter middagen udstyrer vi drengene med

pandelygter, så de kan lege i mørket. Den største af drengene vender sig og siger roligt: „Der er en slange“.

Smilende vender jeg hovedet i hans synsretning og overraskes over, at knægten sandelig har ret. I skæret fra pandelygten og i en afstand af fem meter kommer en slange krybende mod vores lejre.

Hustruen haster ind i bilen med drengene og trykker dørlåsene ned, mens undertegnede bevæger sig lettere rystet hen på pubben og klager over forholdene.

Bevæbnet med en skovl og en skovøkse følger en af stamgæsterne med tilbage til bilen, hvor slangen i mellemtiden er forsvundet. Andre campister kommer til og leder efter den pølseformede og ubudne gæst. Efter nogle mi-

nutters søgen foreslår jeg, at den måske er kravlet op under bilen, og at vi bør åbne motorklappen.

Ganske rigtigt ligger det varmeelskende kryb sammenfoldet ovenpå den lune køler, og manden med øksen konstaterer, at det er en pythons - en af de største han har set. Han griber slangen bag hovedet og løfter den op, hvorefter den vikler sig om hans arm og krop. Den måler uden overdivelse mellem tre og fire meter.

En mindre procession af mænd følger pythonsen 30 meter væk og lemper den op i et træ. Var der tale om en giftslange, havde de slået den ihjel, men en python er et nyttedyr, der holder bestanden af mus og rotter nede.

Manden med øksen hilser grinende „sweet dreams“, før han forsvinder i mørket.

Efter slangeoplevelsen synes den kvindelige del af familien at have behov for civilisation, så vi nyder morgenmaden på et velfungerende landevejscafe og besøger et indkøbscenter i Katherine, den første større by siden Alice Springs.

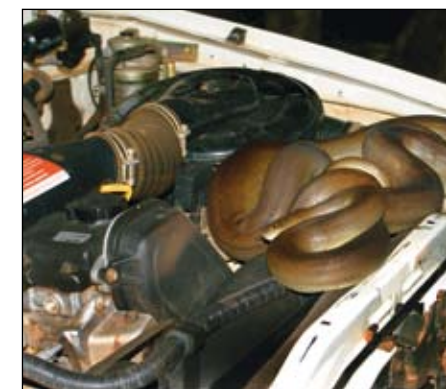
Ved Pine Creek forlader vi igen Stuart Highway, denne gang med retning mod Jabiru i Kakadu Nationalpark. På den smukke strækning gennem regnskoven soler flere slanger sig på asfalten.

I skumringen svæver flyvende ræve larmende rundt, og en dingo strejfer søgende omkring efter føde. Sammenlagt har vi dog for lidt ud af opholdet i Kakaduparken, da den høje vandstand hindrer adgang til Jim Jim - og Tvillingevandfaldene. Vi er kommet en måned for tidligt. Derfor vælger vi hurtigt at fortsætte mod nord ad Arnhem Road.

Et uskiltet hjulspor skal ifølge planen for korte afstanden tilbage til hovedlandvejen, og ruten viser sig efter en times kørsel at byde på eventyr.

Mangler mangler

Mangler mangler

En ti meter bred flod med en rivende strøm krydser sporet, og lysten til at vende om er ikke stor. Efter en vurdering af vanddybden i forhold til dieselmotorens højtmonterede luftindtag, beslutter vi os for at krydse floden. Første gear, firehjulstræk og differentialespærre skulle kunne gøre det. Med besked om at holde fast kører vi ud i floden.

Vandet skyller ind over motorklappen og sender en flodbølge op over forruden. Hjertet hamrer og adrenalinen gør situationen uvirke-

lig. Ingen siger noget, angsten er medpassager, alle holder vejret men bilen kører. Da jeg får startet viskerne, er der kun fire meter tilbage... Nu kravler bilen op på brinken på den anden side. Wauw skrider drengene, mens hustruen bander. Koblingen virker gummiagtig, noget lugter brændt, og motorklappen damper, men vi fortsætter.

En halv time og et par mindre vandløbskrydsninger senere har vi igen Stuart Highways asfalt under hjulene. Her undersøger vi den sæbelappede dieseltank ovenpå amfibieturen, men kan ånde lettet op. Sæben holder.

Litchfield Nationalpark ligger på den modsatte side af landevejen, hvor vi camperer i Batchelor for natten. Litchfield virker mere tilgængelig end storebroderen Kakadu, og den følgende dag bader vi i lagunen for foden af det imponerende Florence Falls, som menes at være krokodillefri.

I stil med sædvane forlader vi parken ad bagindgangen, for denne grusvej er kortere og sjovere end asfaltvejen. Efter en times snoet kørsel svigter styringen - vi er punkteret på et forhjul. Herligt - det hører med til oplevelsen. Problemet er bare, at donkraften er defekt og kammer over, da den skal løfte den tunge vogn.

Der er ikke andet at gøre end at vente på en mulig forbi passerende med en funktionel donkraft. Han dukker op efter tre kvarter.

De sidste 70 kilometer til Darwin er vemdige, for ferien på fire hjul over det australske kontinent kører på det sidste.

Sidste dag er til sightseeing i Darwin og besøg i en krokodillepark, mens afskedsmiddagen i den hippe Mitchell Street indtages i en munter stemning af mæthed og måske en smule lettelse over, at dette - som de fleste andre eventyr - ender lykkeligt.

Mangler mangler

